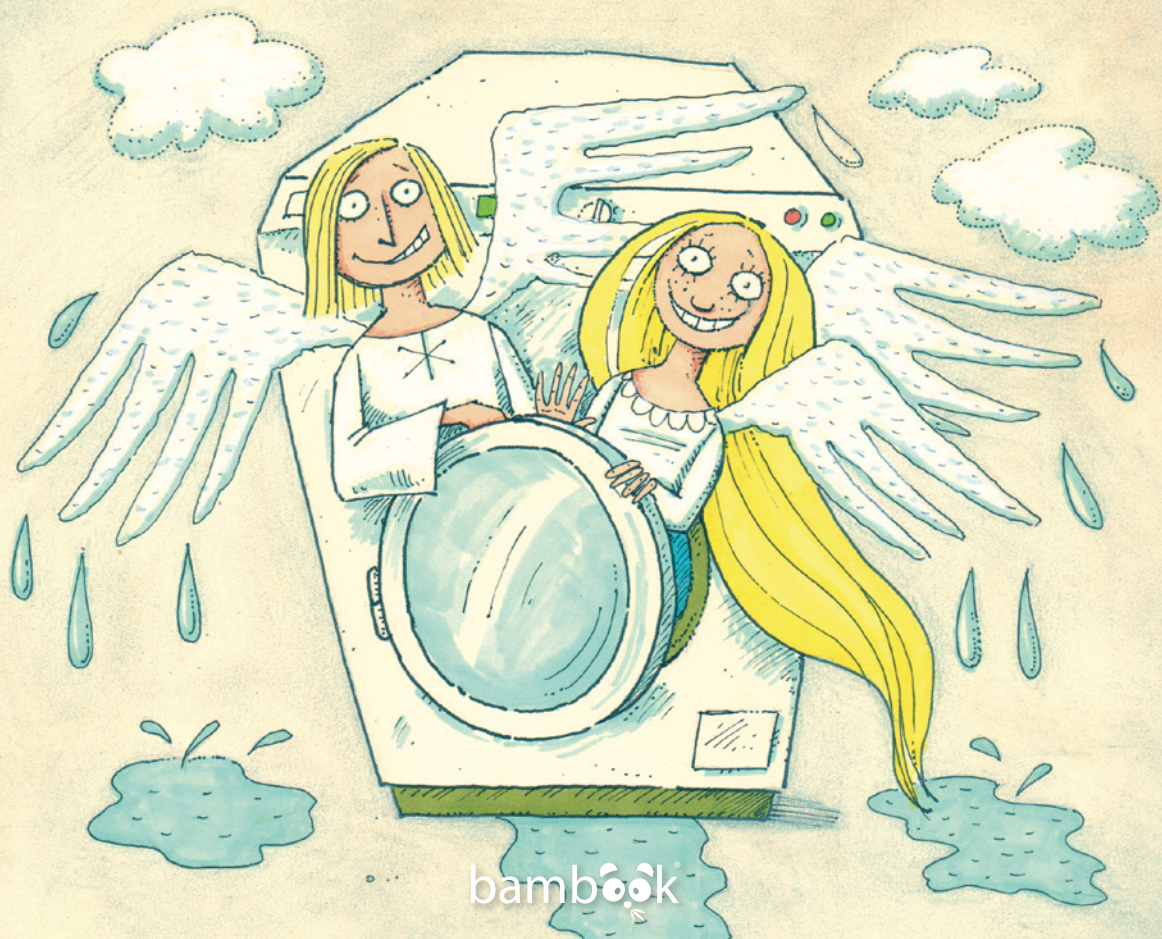

ANDÍLČI SE PEROU

NAPSAL PAVEL VRÁNA
NAKRESLIL JAROMÍR F. PALME

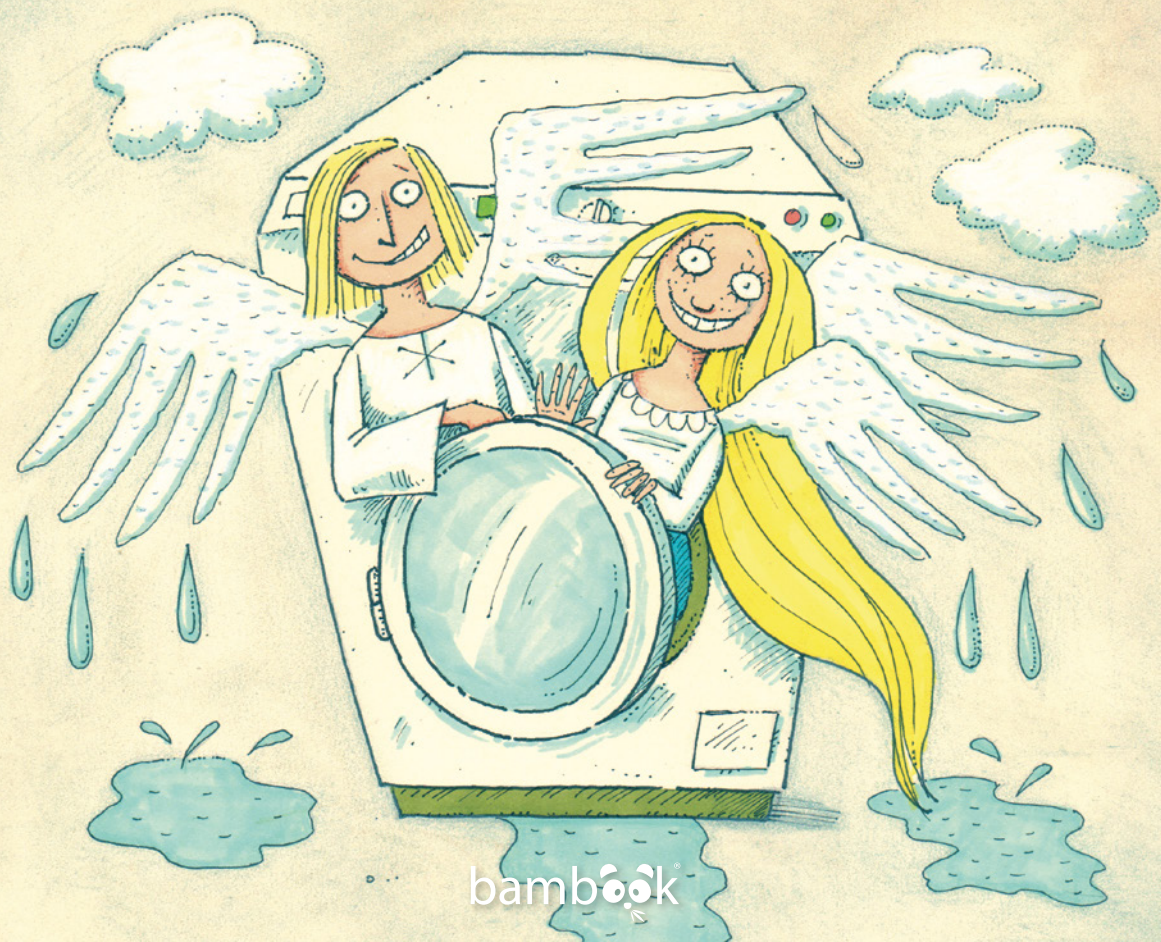

 pohádkové
čtení

bamb**o**ok[®]

ANDÍLCT SE PEROU

NAPSAL PAVEL VRÁNA
NAKRESLIL JAROMÍR F. PALME

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Pavel Vrána

ANDÍLČI SE PEROU

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 7365. publikaci

Ilustrace Jaromír F. Palme
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 96
Vydání 1., 2019

Vytiskla tiskárna TNM print, s.r.o.

© Grada Publishing, a.s., 2019
Cover Illustration © Jaromír F. Palme

ISBN 978-80-271-1135-0 (ePub)
ISBN 978-80-271-1134-3 (pdf)
ISBN 978-80-271-2855-6 (print)

OBSAH

Předmluva	7
Nadpřirozené bytosti: andělé, čerti a strašidla	9
U andělů doma	12
Proč se děti chechtaly... ..	16
Jak to bude s pohádkou... ..	21
Pohádka o obrech začíná	25
Rádo se stalo	27
Pohádka o obrech pokračuje... ..	31
Zloději a rváči	33
Pohádka o obrech pokračuje... podruhé	38
Housle	40
Pohádka o obrech pokračuje... potřetí	45
Jen tak tak	47
Pohádka o obrech pokračuje... počtvrté	51
Děda	53
Pohádka o obrech pokračuje... popáté	57

Prázdniny u vody	59
Pohádka o obrech pokračuje... pošesté	63
Plaváčci	65
Pohádka o obrech pokračuje... posedmé	69
Kde je pes?	71
Pohádka o obrech pokračuje... poosmé	75
Karneval na vodě 1	77
Pohádka o obrech pokračuje... podeváté	81
Karneval na vodě 2 – návštěva rodičů	83
Pohádka o obrech pokračuje... podesáté	86
Prázdniny končí	89
Pohádka o obrech končí	92
Závěrečná	94
O autorech	95

PŘEDMLUVA

Jsi spíš andílek, nebo čertík?

Díky této kouzelné knížce plné humoru a vlídného pohledu na svět zjistíš, že je to vlastně úplně jedno. Ono to totiž s dobrem a zlem není vždy až tak jednoduché. Příběh jedné andělské rodinky, kde tatínek je vzorňák, maminka Andělka má v očích čertíky a jejich děti se kamarádí s malými čertisky z pekla, kteří mají toho nejbáječnějšího dědečka na světě, tě určitě nadchne stejně jako nás.

Pavína Jurková a Jarmila Vlčková

(hrající spisovatelky a písíci herečky,
autorky knižní série *Viktor a záhadná teta Bobina*
a *Viktor a případ zmizelého psa*)

NADPŘIROZENÉ BYTOSTI: ANDĚLÉ, ČERTI A STRAŠIDLA

Kdo jsou andělé a kde se tu vzali, asi nikdo z lidí doopravdy neví. Všichni se jen dohadují.

Když jsem byl malý kluk, tak mi doma říkali, že každý člověk má svého anděla strážného. Můj tatínek tvrdil, že musím mít nejmíň dva až tři, protože jeden na mě nemůže stačit, když se podívá, co provádím, odkud a kam jsem spadl nebo jak se mi podařilo uskočit před motorkou a skončit jen s odřenými koleny a lokty. Pak o mě říkali, že mám sice andělské oči, ale z každého oka mrká deset čertů.

Myslím, že je to všechno trochu jinak.

Anděly určitě potkávám každý den. Jenom jsou převlečení za lidi. Sami dělají jen dobro a dobré skutky, jenže to jim nestačí, oni k tomu nabádají a přesvědčují i všechny lidi ve svém okolí. Jestli zároveň stačí ještě dělat někomu andělíčka strážníčka, nebo strážní službu mají jiní, to nevím.

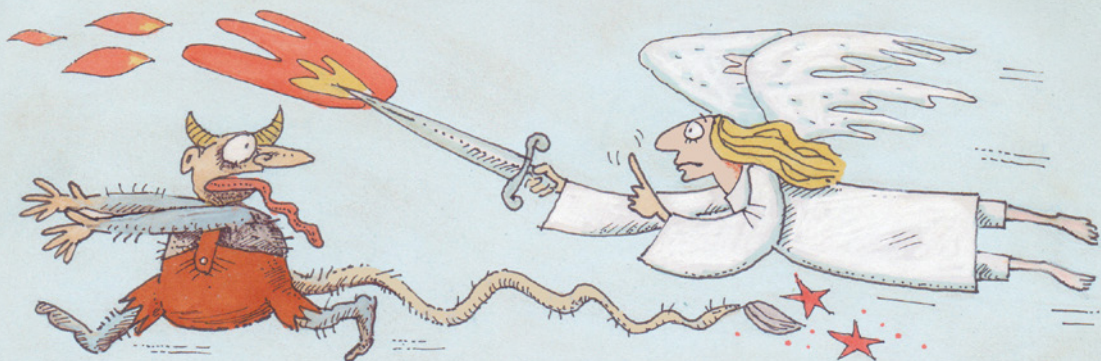
Nepochybně jsou celé andělské rodiny. Musí si přece vychovávat své nástupce, než jednou zestárnou a svoji službu nebudou zvládat.

Totéž jistě platí i o čertech. Možná jich není tolik jako andělů, ale o to jsou usilovnější a vymýšlejí stále nové a překvapivé čertoviny, aby dokázali anděly převézt, oblafnout, vodit je za nos, hrát si s nimi jako kočka s myší, snaží se je nachytat s kalhotami u kolen a udělat jim před nosem z obyčejného a slušného člověka hříšníka zralého k věčnému zatracení.

Ani jedni to nemají lehké. Andělé si samozřejmě nenechají všechno líbit a neskočí hned tak nějakému čertisku na špek. Pečlivě sledují, co se kde okolo čertů šustne, a jeden druhého upozorňují na to, že se čerti někde nečekaně začali rojit, což vypadá na nějakou nezbednost, špatnost, kulišárnu, popřípadě hroživé darebáctví, v němž jde o to, nakazit co největší množství hodných lidí infekční špatnolitidou. To znamená, že je nutné pustit se do andělské práce.

Prostě je to odvěký zápas mezi dobrem a zlem a my věříme a doufáme, že dobro je na tom lépe. Musíme ale přiznat, že ten boj není zdaleka tak lítý a neúprosný, jako

býval. Dříve jen uviděl anděl zdáli čerta, svolal sbory andělů v plné zbroji, v čele s archandělem Gabrielem, a hnal meči plamennými ušmudlané čertíky tam, kam patří.

Ta nesmiřitelnost už tu není a všechno je trochu jinak. Však sami poznáte, co se vlastně okolo nás děje.

Nejsou tu však jen andělé a čerti. Mezi nadpřirozené bytosti patří také strašidla, především vodníci, hastrmani, čarodějové, čarodějnice, skřítkové, trpaslíci, draci, hejkalové, bludičky, rusalky a spousta dalších až neuvěřitelně zvláštních postav, jaké si ani představit nedovedete do té doby, než najednou stojí před vámi.

Všechny ty bytosti, o kterých jste si právě přečetli, že jsou mezi námi, nemůže každý jen tak vidět. To je jedna z jejich nejdůležitějších vlastností. Mohou se zjevovat a mizet podle vlastního uvážení a přání. Jen málo smrtelníků má ten dar vidět je kdykoliv.

Mluvíme zde o andělech, čertech a strašidlech působících v Čechách, na Moravě a ve Slezsku. To je zásadní informace, protože nikde jinde ve světě nejsou tyto bytosti tak úzce spjaté se zemí, kde působí, jako u nás. Nejsou to zlé a krvelačné bestie jako například v severských zemích. I ten náš čert je v podstatě většinou spravedlivý a s vodníkem, často i s drakem, se dokážete domluvit.

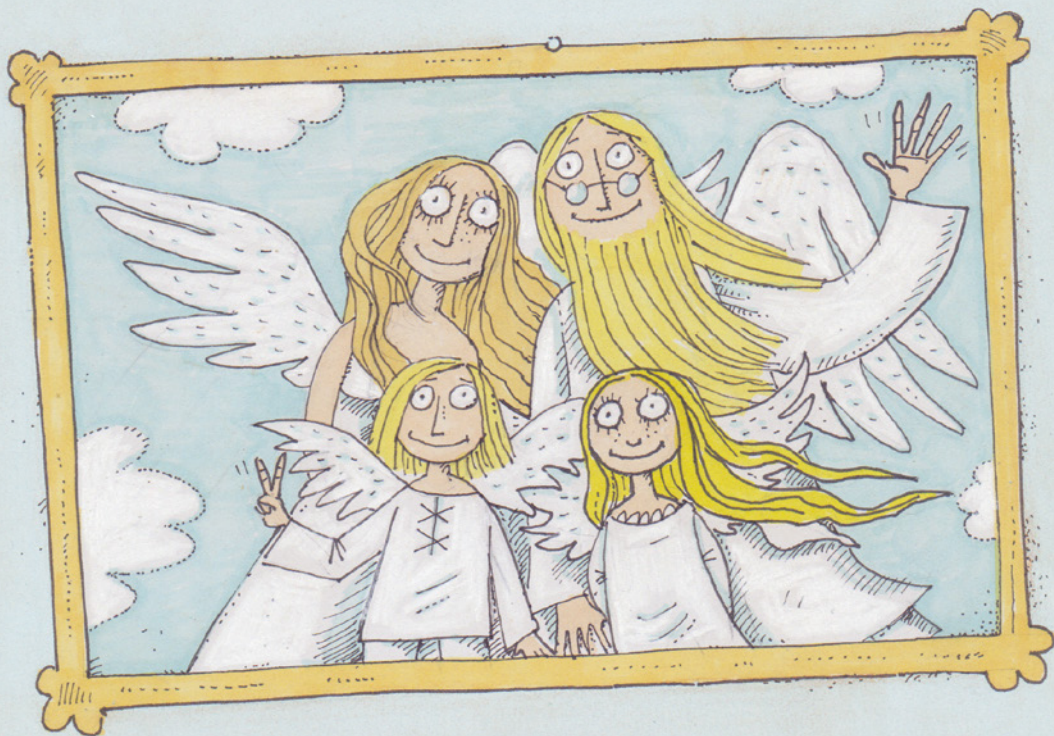

U ANDĚLŮ DOMA

Tatínek anděl Ota Noěl býval na zemi úplně obyčejný, ale vlastně neobyčejný obchodník. Slušný, poctivý, veselý i ochotný a tak oblíbený, že ho všichni vychvalovali až do nebes, a vychvalovali ho tak dlouho, že byl najednou na nebesích a všem se po něm stýskalo. Jednou se k němu přidala půvabná Andělka Noělka, vzali se, a aby jim nebylo smutno, měli dvě děti – Otíka a Lucinku.

To bylo potom tak...

Kousek od brány, kterou hlídá svatý Petr, přesně v mrakovém domě pořadím šestém, v ulici, která se jmenuje

tak, že se to nedá zapamatovat, nebyla vůbec dobrá nálada. Táta přecházel z pokoje do pokoje, sem tam zašel i do kuchyně a pořád sledoval hodiny. Děti už měly být doma určitě nejmíň půl hodiny. Ne že by se zdržely někde poprvé, ale nikdy to nebylo víc než deset minut.

Maminka pokyvovala hlavou: „Rostou nám děti, rostou. Bude s nimi čím dál víc práce. Já ti říkala, abys je nenechával kamarádit s těmi chlupáči ocasatými. Stačí se na ně podívat a hned víš, že budou problémy. Jeden je hnědý, druhý černý, místo oblečení mají chlupy. Když si

hrají s našimi dětmi v pokojíčku, musím potom vysávat, protože pořád línají a chlupy se z nich jen sypou. Minule z nich vypadlo i pár blech. Kdo to kdy viděl, aby v nebi byly blechy?!“

Vtom vrzla vrátka před domem. Malí hříšníci se právě vraceli. Rodiče, kteří jim chtěli povědět něco o tom, že se má domů chodit včas, ztratili oba řeč. Stačilo se na ty malé nezbedy podívat a bylo jasno. To nepřišli do nebeského příbytku malí něžní andílci. Spíš se to, co vešlo do dveří, podobalo dvěma hroudám černočerného uhlí, ze kterého probleskovaly dva páry andělsky něžně modrých očí.

+

„Uličníci, darebáci, mizerní umouněnci, špindírové špinaví ukoptění, čuňačinčí neumytci, tohle, co s vámi provedu, si budete dlouho pamatovat! Svatého Scholastika s metlou na vás, nezvedenci! Bez večere půjdete spát a žádná pohádka před spaním nebude. Maminko, připrav pračku a dej jí na nejvyšší výkon. Vy dva se ani nesvlíkejte! Do pračky půjdete nejdřív tak, jak jste, a potom znova nahatí. To oblečení budeme muset asi vyhodit a vás nakonec ještě šoupneme do čistírny peří. Tohle jsem ještě nezažil, a že jsem už na nebi pěkných pár let. Snad vás nikdo neviděl...“

Tatínek byl rozzlobený jako ještě nikdy. Šel se projít, aby se z té hrůzy trochu vzpamatoval. Děti už se čistily v pračce, ale tatínkovy projevy na ně asi neudělaly náležitý dojem, protože se z pračky (ve které to určitě nebylo nic příjemného) každou chvíli ozýval hurónský smích.

Pračka doprala, maminka děti vytáhla za uši ven, zjistila, že i křídla jsou docela v pořádku, šoupla oběma potají něco k večeri a hnala je do postýlek. Otík i Lucinka se jí oba pověsili na krk, aby jí dali pusku na dobrou noc. Maminka si jen povzdechla: „Stálo vám to za to? Hubování od tatínka a potom ještě pračka... Nevím, nevím.“

Oba se znovu rozchechtali, až začali škytat. „Stálo to za to, mami! Kdybys viděla, jaká byla tam dole u čertíků sranda...“

Hned dostali každý za tu „srandu“ pohlavek a už od maminky uslyšeli jen „pomodlit a spát“, a to takovým hlasem, že se nedalo udělat nic jiného než poslechnout.

Maminka se posadila v kuchyni, uvařila si hrnek čaje, a než se tatínek vrátil domů, vzpomínala na doby, kdy s kamarádkami prožívala podobná dobrodružství jako ti její nezvedenci. Nakonec si jen povzdechla: „Jsou to uličníci. To tatínek asi nikdy nepochopí. On byl asi vždycky vzorňák.“

PROČ SE DĚTI CHECHTALY...

Maminku moc lákalo přikrčit se ke klíčové dírcce pokojíčku a poslechnout si, o čem tam její děti potichu brebentí a chechtají se přitom, až škytají. Pak si ale řekla, že jí to stejně brzy vybreptají, protože se budou potřebovat s někým o tu velikou legraci podělit. Však se dočká.

Otík s Lucinkou se k sobě stulili pod jednu deku a vzpomínali, jak to vlastně všechno začalo.

Tatínek je poslal do takového malého městečka, Rožmitál pod Třemšínem se jmenuje, aby se pokusili napravit jednu starou klevetnici, která se svými jedovatými řečmi

jako rozeklaným hadím jazykem snažila znepříjemňovat život všem okolo a pomluvami jako by i hadího jedu ukapávala.

„Poslouchejte,“ povídal tatínek, „vždyť ta babizna si tím svým jazykem přímo dláždí cestu do pekla. Musíte za ní a po dobrém jí našeptávat, jak to s ní může hrozně dopadnout. Kdyby to jinak nešlo a dělala, jako by vás neslyšela, můžete se jí i ukázat ve své andělské kráse. V nejhorším případě před ní zamávejte mečem plamenným, ale pro všechny svaté, ať to tam nepodpálíte!“

To bylo něco pro andělské uličníky. Taková zodpovědná práce! Tatínek jim sotva stačil ukázat, jak babizna vypadá, a oba byli v prachu. Do Rožmitálu dorazili vcukuletu. Cestování jim šlo jako z partesu. Babku našli také za okamžik, ale v tu chvíli jim bylo jasné, že nepřiletěli sami, že stejný nápad

jako jejich tatínek měli i v pekle. Na babčíně ramenou seděli dva ušmudlaní čertíci asi stejně staří jako oni. Jeden tmavý, druhý světlejší flekatý, jeden chundelatý jako ovce, druhý srst hrubou, že připomínal rejžák na výletě. Byli to už dlouho jejich kamarádi, kteří k nim i občas směli domů. Ale tohle bylo trochu moc. Andělci na sebe mrkli,

rozletěli se jako dělové koule a srazili čertíky babce z ramen. Čertiskům zablýskalo v očích a strhla se rvačka jako malovaná. Ani jedna dvojice si babky nevšímala. Možná za to trochu mohlo našeptávání od čertíků, možná to vůbec nebyla jejich vina, ale stará hříšnice zastavila jednu tetku, která šla z obchodu, chytila ji za rukáv, naklonila se k jejímu uchu a spustila pomlouvačnou řeč o děvčeti s krásným úsměvem, které šlo právě okolo.

„Víte, teta, já bych křivého slova o nikom neřekla, ale jako že je Bůh nade mnou, tak...“ Ještě se stačila s úlisným úšklebkem pokřižovat a pak se děly věci. Andílci i čertí kluci se rázem přestali bít. Tohle babča přepískla.

„Co my se tu budeme kvůli babizně mydlit? Ukážeme jí, brácho, jízdu!“ zavelel chundelatý čerchmant. „Kamarádi andělský, pojedte s námi, protože to jste ještě nezažili!“

Andílci se na sebe podívali, mrkli a společně zaječeli: „Jedééém!!!“

Čertíci něco zabreptali a z báby byla koule asi tak veliká jako míč na házenou – s vytřeštěnýma očima, rozčuchanými vlasy a uječenou zlolajnou hubou, která teď vydávala jen vyděšené skřeky. Celá parta vmžiku vyletěla na vrch Třemšín, kde je pod zříceninou hradu jedna z bran do pekel. Všichni si s babou pohazovali, sem tam s ní pinkali o zem, aby věděla, zač je toho loket, a svištěli